

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/55/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3822200641
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3822200641.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: A. B. C., so sídlom v D., D. XX, IČO: XX XXX XXX, zast. advokátskou kanceláriou GARAJ & Partners s.r.o., IČO: 35 951 125, so sídlom Bratislava – mestská časť Staré Mesto, Jozefská 3, proti žalovanej: E. F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., H. I. X/XX, zast. JUDr. Ctiborom Stachom, advokátom so sídlom v Prievidzi, Košovská cesta 1, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 22.066,36 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 7. decembra 2022, č.k. 6C/4/2022-117, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná **m á** proti žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplata sumy 22.066,36 eur s prísl. titulom bezdôvodného obohatenia, zamietol. Žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanej zaplata žalovanej sumy z titulu bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v povinných odvodoch do sociálnej poisťovne vo výške 5.967,98 eur, do zdravotnej poisťovne vo výške 2.504,04 eur a preddavok na daň zo závislej činnosti vo výške 13.558,34 eur. Žalobu zdôvodnil tým, že rozsudkom č.k. 6Co/27/2020 zo dňa 24.02.2021, vydaným Krajským súdom v Bratislave, právoplatným dňa 25.03.2021, v spojení s rozsudkom č.k. 9C/178/2010 zo dňa 12.07.2018, vydaným Krajským súdom v Bratislave I, bol žalobca zaviazaný uhradiť žalovanej sumu 63.501,- eur z titulu náhrady mzdy. Žalobca dňa 28.04.2021 uhradil žalovanej sumu 63.501,- eur. Následne žalobca zistil, že keďže išlo o náhradu mzdy, z predmetnej sumy musel uhradiť odvody do sociálnej poisťovne vo výške 5.967,98 eur, do zdravotnej poisťovne vo výške 2.504,04 eur a preddavok na daň zo závislej činnosti vo výške 13.558,34 eur. Žalobca uvedené odvody uhradil dňa 07.10.2021. Žalovanú listom zo dňa 09.10.2021 vyzval, aby uhradila sumu 22.063,36 eur a k dnešnému dňu nebola pohľadávka žalobcu uhradená. Súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 222 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6 Zákonníka práce. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava I. sp. zn. 9C/178/2010 bol dňa 12.07.2018 vydaný rozsudok, ktorým bolo žalobcovi uložené, aby zaplatil žalovanej sumu 65.885,- eur. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 6Co/27/2020-650 zo dňa 24.02.2021 potvrdil výrok rozsudku Okresného Bratislava I. vo výške priznanej sumy 63.501,- eur z titulu náhrady mzdy. V citovaných rozsudkoch súd nevyslovil, že žalobca môže príslušnú sumu znižovať o odvody a zároveň tam nie je ani uvedené, že suma je priznaná v hrubom „brutto“ vyjadrení. Konštatoval, že toto právoplatné rozhodnutie je tak podľa § 228 Civilného sporového poriadku **záväzná** pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán

po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak. Právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu je preto záväzné, nezmeniteľné a vynútiteľné. Takéto rozhodnutie už nie je možné preskúmať, meniť ani zrušovať, nakoľko tieto úkony prislúchajú len súdu, ktorý rozhoduje o opravných (riadnych alebo mimoriadnych) prostriedkoch proti nemu. Súd prvej inštancie zároveň uviedol, že žalobca mal možnosť využiť zákonné právo domáhať sa nápravy rozhodnutia príslušným opravným prostriedkom uvedeným v zákone. Konštatoval, že prijatie plnenia na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku teda nemôže byť bezdôvodným obohatením v zmysle § 222 Zák. práce, pretože nejde o prijatie plnenia bez právneho dôvodu, a ani o žiaden iný prípad v tomto zák. ustanovení uvedený (žiadnu skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia). Ďalej dôvodil, že ak zamestnávateľ so zamestnancom neplatne skončil pracovný pomer a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, jeho pracovný pomer trvá aj naďalej a zamestnávateľ je povinný poskytnúť mu náhradu mzdy v prípade, že mu neprideluje prácu podľa pracovnej zmluvy. Táto náhrada mu patrí vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, alebo do času, keď skončí pracovný pomer. Táto náhrada nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť preto, že mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne skončil pracovný pomer so zamestnancom. Náhrada mzdy sa môže zamestnancovi priznať iba vtedy, ak je splatná v čase vydania súdneho rozhodnutia. Súd prvej inštancie mal za to, že na strane žalovanej nedošlo prijatím predmetnej sumy k bezdôvodnému obohateniu na úrok žalobcu, preto rozhodol tak, že žalobu zamietol. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa úspechu vo veci. Žalovaná mala v konaní plný úspech, a preto jej priznal náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi v celom rozsahu s tým, že o výške týchto trov bude rozhodovať súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Súdu prvej inštancie vytýkal nevykonanie navrhnutých dôkazov, potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne právne posúdenie veci (odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. e/ a h/ CSP). V podanom odvolaní zopakoval predchádzajúci stav veci, citoval príslušnú právnu úpravu. Vyjadril presvedčenie, že boli naplnené odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. e/ a písm. h/ CSP. Odôvodnenosť odvolania proti rozsudku podľa názoru žalobcu vyplýva zo skutočností, že súd prvej inštancie nevykonával žalobcom navrhnutý dôkaz, ktorý žalobca považoval a naďalej považuje za dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností – rozhodujúcich skutkových okolností. Poukázal na to, že na pojednávaní uskutočnenom dňa 07.12.2022 navrhoval dokazovanie spočívajúce v postupe v zmysle ust. § 206 CSP: „Ak je potrebné posudzovať skutočnosti, na ktoré treba odborné znalosti, súd na návrh vyžiada odborné vyjadrenie odborne spôsobilej osoby.“, a to za účelom odborného posúdenia postupu žalobcu so zameraním na odvody do sociálnej poisťovne, zdravotnej poisťovne a daň na daňový úrad. Za menej dôležité považoval dať do pozornosti aj tú skutočnosť, že nielenže bol ním navrhovaný dôkaz nepripustený z dôvodu jeho údajnej neopodstatnenosti, no zároveň tento postup nebol zo strany súdu zmienený, resp. odôvodnený v napadnutom rozsudku. Vyjadril presvedčenie, že vykonaním ním navrhovaného dôkazu, a to odborným vyjadrením odborne spôsobilej osoby z oblasti ekonómie, účtovníctva a daňovníctva by bolo možné bezpečne ustáliť skutkový stav veci. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení riadne nevysporiadal s dôvodom, pre ktorý nebol navrhovaný dôkaz pripustený a vykonaný, resp. sa s ním nevysporiadal vôbec. Pokiaľ žalobca súdu prvej inštancie vytýkal nesprávne posúdenie veci, považoval za nevyhnutné zdôrazniť, že svojím postupom nesledoval snahy o zmenu či zrušenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.02.2021 č.k. 6Co/27/2020-650. To, že na predmetné rozhodnutie vo svojich podaniach poukázal ako na právny titul, na základe ktorého žalovanej vyplatil náhradu mzdy vo výške 63.501,- eur, nezakladá jeho zámer a snahy dosiahnuť zmenu tohto rozhodnutia, obzvlášť s prihliadnutím na skutočnosť, že povinnosť mu ním uloženú splnil riadne. Výrok rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.02.2021 vedený pod sp. zn. 6Co/27/2020-650 uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej sumu 63.501,- eur z titulu náhrady mzdy, a následne v odôvodnení uviedol spôsob, akým bola výška tejto peňažnej čiastky určená, pričom sa jedná o náhradu mzdy za obdobie 61 mesiacov – od 26.10.2010, kedy žalovaná oznámila žalobcovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní do 09.03.2016. Napriek tomu, že súhrnne to predstavuje obdobie 64 mesiacov a 14 dní, žalovaná však požadovala (domáhala sa) priznanie náhrady mzdy za obdobie 61 mesiacov, čomu súd v celom rozsahu vyhovel. Vec prejednávajúci Okresný súd Bratislava I a Krajský súd v Bratislave vyslovili právny názor, v zmysle ktorého bola výška náhrady mzdy vypočítavaná v súlade so znením

ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce účinného ku dňu 26.10.20107. Taktiež z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.02.2021 č.k. 6Co/27/2020-650 vyplýva, že výška náhrady mzdy v súhrnnej výške 63.501,- eur bola určená v súlade s výškou priemerného zárobku žalovanej odo dňa, kedy oznámila zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, čo predstavovalo 1.041,- čur – priemerná výška mesačného funkčného platu a 6,3866 čur – priemerný hodinový zárobok. Výška priemerného zárobku nebola v predchádzajúcom konaní ukončenom rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.02.2021 č.k. 6Co/27/2020-650 namietaná/spochybňovaná ani zo strany žalobcu ani zo strany žalovanej. Napriek tomu, že v predchádzajúcom konaní ukončenom rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.02.2021 č.k. 6Co/27/2020-650 neboli vysporiadané povinnosti voči sociálnej poisťovni, zdravotnej poisťovni a daňovému úradu (ani v rámci odôvodnenia), nevedie to k záveru, že tieto neexistovali alebo zanikli, práve naopak. Náhrada mzdy, tak ako to vyplýva z ustanovení § 139a, § 141 ods. 1, 2 zák. č. 461/03 Z.z., § 13 ods. 15 zák. č. 580/04 Z.z. a § 5 ods. 1 písm. a/ zák. č. 595/03 Z.z. a jej vyplatenie je pre zamestnávateľa (napr. žalobcu) taktiež späté s povinnosťami voči sociálnej poisťovni, zdravotnej poisťovni a daňovému úradu. Imanentnou skutočnosťou súvisiacou s náhradou mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru je samotný charakter priemerného zárobku, v sume v ktorej patrí náhrada mzdy zamestnancovi (napr. žalovanej). Poukázal na to, že z dôkazu – Mzdový list vyplýva, že žalobca v súvislosti s plnením jeho povinností ako zamestnávateľa zaplatil nielen náklady, ktoré predstavovali rozdiel medzi celkovou cenou práce a hrubou mzdou, súhrnne za rozhodujúce obdobie vo výške 22.191,39 eur, ale aj odvody do sociálnej poisťovne, zdravotnej poisťovne a preddavky na daň z príjmov, ktoré platí zamestnanec z hrubej mzdy, súhrnne vo výške 22.066,36 eur. Predmetný postup žalobcu bol administratívnym pochybením, v dôsledku čoho aktuálny stav zodpovedá tomu, že peňažná čiastka 22.066,36 eur bola vyplatená nielen v prospech žalovanej (v rámci náhrady mzdy), ale aj v prospech daňového úradu, príslušnej zdravotnej poisťovne a sociálnej poisťovne, čím žalobca splnil povinnosť inak zaťažujúcu žalovanú. Podľa názoru žalobcu vo veci konajúci súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Okresný súd Prievidza konštatoval záver, že: „Z uvedených dôvodov, keďže na strane žalovanej nedošlo prijatím predmetnej sumy k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu, súd rozhodol tak, že žalobu zamietol.“, no bez toho, aby vec riadne posúdil predovšetkým v rovine vzniku bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru žalobcu sa súd prvej inštancie s vecou vysporiadal značne formalisticky a nezohľadnil hlbšie aspekty inak zásadného právneho problému. Vyjadril presvedčenie, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila na jeho úkor, a to peňažnou čiastkou 22.066,36 eur zodpovedajúcou výške preddavku na daň z príjmov, odvodom do sociálnej poisťovne a do zdravotnej poisťovne, keďže tieto mali byť uhradené žalovanou (pozn. odvody z hrubej mzdy). Žalobca je presvedčený, že boli naplnené zákonné predpoklady bezdôvodného obohatenia, a to buď postupom, kedy žalovaná prijala plnenie bez právneho dôvodu alebo v dôsledku toho, že žalobca za ňu plnil to, čo podľa práva (zákona) mala plniť sama žalovaná, pričom Okresný súd Prievidza sa právnym posúdením tejto (podstatne komplikovanej) otázky zaoberal výlučne formalisticky v dôsledku čoho dospel k rozhodnutiu (rozsudok) vychádzajúcemu z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca zastával názor, že žalovaná v celom konaní nepreukázala splnenie svojej povinnosti – zaplatenie preddavku na daň z príjmov a odvodom do sociálnej poisťovne a zdravotnej poisťovne, čo za ňu uskutočnil žalobca, a preto je žalobca dôvodne presvedčený o vzniku bezdôvodného obohatenia. Zároveň žalobca konštatoval, že postup súdu, prejavujúci sa veľmi strohým odôvodnením rozsudku, zodpovedá nedôslednej analýze merita veci, inými slovami vyjadrené zodpovedá to nesprávne právnemu posúdeniu veci. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe žalobcu vyhovel.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla potvrdenie napadnutého rozsudku. Vyslovila názor, že žalovaný v podanom odvolaní nemal čo uviesť, čo by z hľadiska právneho posúdenia veci bolo relevantné, z ktorého dôvodu je prvá polovica odvolania po obsahovej stránke opisom listín, ktoré sa nachádzajú a sú súčasťou súdneho spisu. Mala za to, že samotná podstata podaného odvolania je zúžená na výhradu žalobcu, že súd prvej inštancie akoby povinne nevykonal nimi navrhnutý dôkaz a na základe toho bez jeho vykonania nesprávne posúdil vec z právneho hľadiska. V uvedenej súvislosti konštatovala, že súd prvej inštancie deklaroval a na pojednávaní uviedol svoj predbežný právny názor a taktiež zákonné ustanovenia, z ktorých bude pri rozhodovaní vychádzať. Pri riadení sa týmito kritériami a princípmi absolútne správne neprípustil a nevykonal žalobcom navrhovaný dôkaz, a to pre jeho nepotrebnosť a z pohľadu žalovanej i pre nesúvislosť s uplatneným nárokom a prejednávanej vecou. Dôvodila, že žalobca sa snažil presadiť vykonanie dôkazu, a to akéhosi odborného vyjadrenia subjektu, ktorý mal presvedčiť súd, že žalobcom zrealizované rôzne finančné odvody boli vykonané v zmysle

právnej úpravy, pričom akoby bez vykonania tohto dôkazu súd nemá možnosť správne posúdiť vec, pretože ide o ozrejmienie skutočností, na ktoré sú potrebné zvláštne odborné znalosti. Takýto dôkaz súd prvej inštancie správne nepovažoval za potrebné vykonať, pretože pre rozhodnutie prejednávanej veci, t.j. predmetu sporu je nepodstatný, resp. s ňou vôbec nesúvisí. Poukazovala na zmysel novej právnej úpravy týkajúcej sa civilného sporového konania, a to atribút zjednodušenia ale i zrýchlenia konaní v civilnoprávných veciach, pričom dôraz sa kladie na vykonanie takých úkonov a predloženie dôkazov zo strany účastníkov konania, ktoré umožnia súdu rozhodnúť vo veci spravidla na jednom alebo prvom pojednávaní. Žalobca žiaden rozbor ani odborný posudok do hlavného pojednávania súdu nepredložil napriek tomu, že z odporu a ďalšieho vyjadrenia žalovanej mu bol známy jej právny názor na vec a spôsob jej argumentácie a obrany. Podľa názoru žalovanej žalobca takouto potrebou neargumentoval hlavne z toho dôvodu, že si dobre uvedomuje nepotrebnosť a nesúvislosť takéhoto vyjadrenia či posudku s prejednanou vecou, t.j. s predmetom konania. Ak žalobca mal za to, že má povinnosť určité záležitosti so sociálnou poisťovňou, zdravotnou poisťovňou či daňovým úradom vysporiadať, je to jeho záležitosť a nemôže to byť na úkor zamestnanca. Postup zo strany žalovanej bol v plnom súlade s platnou právnou úpravou vyplývajúcou zo Zákonníka práce, a to i s poukazom na úspech, ktorý dosiahla v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Rozhodnutia súdov v predchádzajúcom konaní vo veci opodstatnenosti priznania nároku a jeho výšky neboli sporné ani polemické a argumentácia žalobcu (vtedy žalovaného) nikdy proti podstate nároku v týchto konaniach nesmerovala. Keďže rozhodnutia súdov sú v tomto zmysle podľa § 228 ods. 1 CSP záväzné a nemenné, súd prvej inštancie nemal inú možnosť ako žalobcom podanú žalobu v plnom rozsahu zamietnuť. Žalobkyňa vyjadrila presvedčenie, že celá jej právna argumentácia vyplýva z obsahu spisu, z ustanovení Zákonníka práce, z ich výkladov, z dôvodových správ, odbornej literatúry a podobne.

4. Žalobca v písomnej replike k podanému vyjadreniu uviedol, že obsah vyjadrenia žalovanej pozostáva predovšetkým z jej subjektívnej argumentácie o zbytočnosti odvolania žalobcu, keď poukazovala na neopodstatnenosť žalobcom navrhovaného dôkazu, ktorý podľa jej názoru s podstatou veci nesúvisí. Žalobca s argumentmi žalovanej nesúhlasil a naďalej tvrdí, že jeho nároky sú odôvodnené, tak ako to prezentoval v konaní pred súdom prvej inštancie. Trvá na tom, že súd prvej inštancie nevykonal žalobcom navrhnutý dôkaz, ktorý bol viac ako potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností a zároveň rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ žalovaná konštatovala neopodstatnenosť vykonania žalobcom navrhovaného dôkazu – odborné vyjadrenie odborne spôsobilej osoby s tým, že tento nesúvisí s podstatou veci, s týmto postojom žalovanej sa žalobca nestotožňuje. Naďalej dôvodí, že predmetom sporu je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorým je úhrada odvodov do sociálnej poisťovne, zdravotnej poisťovne a preddavkov na daň z príjmov, ktoré platí zamestnanec z hrubej mzdy, v predmetnom prípade vo výške 22.066,36 eur tak, ako to žalobca teoreticky analyzoval vo svojom odvolaní (najmä v bode 39 a 40), pričom tieto boli uhradené nie žalovanou, ale žalobcom. Vykonaním žalobcom navrhovaného dôkazu – odborné vyjadrenie odborne spôsobilej osoby, by bolo možné súdu preukázať minimálne (i) kto mal uskutočniť uvedené úhrady, (ii) ako mali byť tieto uhrádzané a tiež (iii) v akej výške mali byť úhrady vykonané. Inými slovami vyjadrené, vykonaním navrhovaného dôkazu by bol ustálený skutkový stav, a to aj v rovine, na ktorú poukazuje žalovaná – bolo by objasnené, že úhrady nemal vykonať žalobca, ale žalovaná, no keďže tieto uskutočnil žalobca, tak sa žalovaná ich následným nevydaním obohatila na jeho úkor. S ohľadom na uvedené, nie je možné, za žiadnych okolností pripustiť, že žalobcom navrhovaný dôkaz je bez relevantnej súvislosti k predmetu sporu, že by jeho vykonanie bolo nadbytočné a už vôbec nie je možné dospieť k záveru, že jeho vykonanie by bolo v rozpore so základnými princípmi civilného sporového konania upravujúce rýchlosť a hospodárnosť konania. Žalobca zároveň uviedol, že si je vedomý diskrečnej právomoci súdu rozhodnúť, ktorý z navrhovaných dôkazov vykoná, no odkazujúc na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 5Cdo/107/2019) má za to, že nebol naplnený ani jeden z dôvodov, pre ktorý môže byť relevantne nevyhovené navrhovanému dôkazu/dôkaznému prostriedku tak, aby súčasne nedošlo aj k zásahu do Ústavou SR garantovaných práv žalobcu. Opakovane konštatoval, že zámerom jeho konania spočívajúceho v uplatnení nárokov na zaplatenie žalovanej sumy s prísl. súdnou cestou nebola snaha o zmenu alebo zrušenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.02.2021 č.k. 6Co/27/2020-650.

5. Žalovaná v podanej duplike k replike žalobcu zotrvala na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Opakovane poukazovala na to, že žalobca neustále trvá na vykonaní dôkazu, t. j. odborného vyjadrenia odborne spôsobilej osoby, avšak nijako nepreukazuje, ako by malo takéto vykonanie dôkazu súvisieť s prejednanou vecou. Dôvodila, že žalobca sa domáha vydania rozsudku akoby precedensu, kde

rozhodnutie súdu nie je záväzné vo výroku a vlastne nemusí byť ani vykonateľným exekučným titulom. Toto však považuje žalovaná podľa legislatívy a ustálenej právnej praxe za nemožné, a preto tento pokus žalobcu hodnotí ako vadný a mylný. Vyjadrila presvedčenie, že nie je potrebné pokračovať v ďalšom rozbere veci, a to ani po stránke skutkovej a už vôbec nie po stránke právnej, z ktorého dôvodu len zopakovala svoj doterajší návrh, na základe ktorého navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

7. V preskúmvanej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplata 22.066,36 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v povinných odvodoch do sociálnej poisťovne, do zdravotnej poisťovne a preddavku na daň zo závislej činnosti. Žalobu odôvodnil tým, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č.k. 9C/178/2010-194 zo dňa 12.07.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/27/2020-650 zo dňa 24.02.2021 uhradil žalovanej sumu 63.501,- eur titulom náhrady mzdy, pričom následne zistil, že nakoľko išlo o náhradu mzdy, musel uhradiť odvody do sociálnej poisťovne, do zdravotnej poisťovne a preddavok na daň zo závislej činnosti, v dôsledku čoho mal za to, že na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie poukazom na vyššie uvedený právoplatný a vykonateľný rozsudok, (v ktorom súd nevyslovil, že žalobca môže príslušnú sumu znižovať o odvody a zároveň tam nie je ani uvedené, že suma je priznaná v hrubom „brutto“ vyjadrení) na právnom názore, že predmetné právoplatné a vykonateľné rozhodnutie je záväzné, nezmeniteľné a vynúiteľné. Mal za to, že takéto rozhodnutie už nie je možné preskúmať, meniť ani zrušovať, s tým, že žalobca mal možnosť využiť zákonné právo domáhať sa nápravy rozhodnutia príslušným opravným prostriedkom uvedeným v zákone. Zároveň vyslovil názor, že na strane žalovanej nedošlo prijatím predmetnej sumy k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu v zmysle § 222 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6 Zákonníka práce. Z uvedených dôvodov, keďže vec posúdil tak, že nevzniklo na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie, žalobu žalobcu zamietol.

8. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nevykonal navrhované dôkazy, pričom dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne vec právne posúdil.

9. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že pri rozhodovaní vo veci samej vzal súd prvej inštancie do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP, v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia v napadnutej časti obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Pri rozhodovaní vo veci samej súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil aj dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Skutočnosť, že žalobca sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, alebo arbitrárnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

10. Pokiaľ sa týka odvolacích dôvodov uvedených žalobcom, odvolací súd uvádza:

11. V prípade odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP je v súdnej praxi daný vtedy, ak súd prvej inštancie nie úplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, k čomu je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami konania, najmä súd nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a nevykoná ani dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom, alebo založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Neúplné zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou

neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v spore spôsobilým odvolacím dôvodom. Zároveň musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

12. Predmetom sporu je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorým je úhrada odvodov do sociálnej poisťovne, zdravotnej poisťovne a preddavkov na daň z príjmov, ktoré zaplatil žalobca ako zamestnávateľ žalobkyne (vo výške 22.066,36 eur), ktoré platí zamestnanec z hrubej mzdy, s tým, že žalobca túto úhradu vykonal v prospech určených inštitúcií ako aj v prospech žalovanej, t.j. dvakrát. Tieto odviedol v zmysle plnenia si svojich zákonných povinností. Žalobca argumentoval, že pokiaľ plnil žalovanej v zmysle právoplatného a vykonateľného rozsudku a vyplatil jej náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru v sume 63.501,- eur, v ktorom konaní neboli usporiadané povinnosti voči sociálnej poisťovni, zdravotnej poisťovni a daňovému úradu. Tak ako sám žalobca uviedol v podanom odvolaní, uvedené nevysporiadanie povinností je pre zamestnávateľa – žalobcu späté s povinnosťami voči sociálnej poisťovni, zdravotnej poisťovni a daňovému úradu. V danej veci z ničoho nevyplýva, že žalobca vyplatil žalovanej sumu v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia v podobe náhrady mzdy v tzv. hrubom vyjadrení brutto, a teda nezdanenom rozsahu a následne za žalovanú uvedené odvody zaplatil. Len v takom prípade by mu vzniklo právo na vrátenie, a to v režime bezdôvodného obohatenia. S prihliadnutím k uvedenému bolo preto právne bezvýznamné v danom spore vykonávať dokazovanie v zmysle návrhu žalobcu „odborne spôsobilou osobou na potvrdenie toho, že odvody boli vykonané v zmysle právnej úpravy“, ktorý dôkaz nebol na pojednávaní dňa 07.02.2022 súdom prvej inštancie pripustený. Nevykonanie dôkazu bolo súdom prvej inštancie riadne zdôvodnené tým, že takýto dôkaz nie je potrebné vykonať. Súd prvej inštancie sa teda týmto návrhom na vykonanie dokazovania zaoberal, dôvod prečo navrhované dokazovanie nevykonal bol stranám sporu známy. Iný postup súdu by bol v rozpore so zásadou hospodárnosti a vykonanie tohto dôkazu by neprineslo žiadnu zmenu v právnom stave. Vychádzajúc zo zásad civilného sporového konania, ktorými sú rýchlosť, hospodárnosť, predchádzanie zbytočným prietahom (článok 17 CSP) a právna istota sporových strán (článok 2), ako aj riadne zistený skutkový stav, nevzhliada odvolací súd dôvod na nadbytočné dokazovanie. Argumentácia žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhovaný dôkaz, bola nedôvodná, nakoľko tento nebolo potrebné vykonať pre riadne zistenie skutkového stavu, ktorý bol riadne zistený ku dňu vyhlásenia rozhodnutia. Z uvedených dôvodov je nedôvodná aj námietka nedostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý v konaní bol riadne zistený pre účely posúdenia dôvodnosti žaloby a rozhodnutia o nej. Súd prvej inštancie vykonal v rozsahu dôkazných návrhov strán sporu všetko potrebné dokazovanie na posúdenie medzi stranami spornej otázky z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného úkonu, ktorými žalobca preukazoval dôvodnosť svojho nároku a procesnej obrany, ktorými žalovaná popierala uplatňovaný nárok. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia relevantne vyargumentoval, o ktoré konkrétne dôvody svoje skutkové okolnosti opieral pri svojom rozhodovaní. Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, akú výpovednú, resp. dôkaznú hodnotu má súd tomu-ktorému vykonávanému dôkazu priradiť, keďže pri hodnotení dôkazov je súd zásadne slobodný. V hodnotiacej činnosti je súd obmedzený iba vnútorným presvedčením a hodnotiaci záver je povinný stručne a jasne odôvodniť tak, ako to vyplýva z § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie takýmto spôsobom postupoval, vysvetlil svoje závery, ako aj zhodnotenie vykonaných dôkazov a jeho odôvodnenie je v tomto smere vyčerpávajúce. Do obsahu základného práva strany podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane práv a ľudských slobôd, nepatrí právo strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Predmetom sporu nebolo preverovanie, či žalobca vypočítal a odviedol rôzne poplatky správne, ale to, či si tieto svoje odvody môže vymáhať od žalovanej z titulu jej nadobudnutia bezdôvodného obohatenia podľa § 220 Zákonníka práce. V uvedenej súvislosti nemožno opomenúť, že suma 63.501,- eur bola žalovanej priznaná právoplatným a vykonateľným rozsudkom, ktorý je pre strany sporu záväzný. Tak ako konštatoval súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, žalobca mal možnosť využiť zákonné právo domáhať sa nápravy rozhodnutia príslušným opravným prostriedkom uvedeným v zákone. V uvedenom konaní preto obzvlášť, keď bol zastúpený advokátom, mal byť dostatočne obozretný. Už v rímskom práve platila zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. práva patria bdelym.

13. Pokiaľ žalobca vytykal súdu nesprávne právne posúdenie veci, nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu,

než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

14. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť vyššie uvedených uplatnených odvolacích námietok. Odvolacie námietky žalovaných vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi, ktoré vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, aj keď stručne, ale presvedčivo a dostačujúco odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

15. Po preskúmaní námietok vyjadrených v odvolaní odvolací súd dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné, so všetkými v odvolaní uvádzanými dôvodmi sa už súd prvej inštancie vysporiadal a žiadna z odvolacích námietok žalobcu nie je spôsobilou mať za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Rozsudok súdu prvej inštancie preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobcovi, ktorý úspech v odvolacom konaní nemal, a preto odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalovanej proti žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).